

Főszerkesztő: Hodossy Gyula

Vezető szerkesztő:

Petres Csizmadia Gabriella,

Petres Sándor

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

A szerkesztőbizottság elnöke:

Fibi Sándor

Tagok:

Bárcki Zsófia, Hrbáček Noszek Magdaléna,

Kalácska József, Klemen Terézia,

Krippel Éva, Novák Mónika,

Pázmány Annamária, Szokol Dezső

Nyomdai előkészítés:

Václav Kinga, Gyenes Gábor

Nyomja:

Press Group s.r.o., Banská Bystrica

Kiadja:

Katedra Alapítvány

Felelős kiadó:

Hodossy Gyula

Elérhetőség:

Katedra Alapítvány

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 903 724 781

E-mail: katedra@katedra.skHonlap: www.katedra.sk

Bankszámlaszám: 1014769018/1111.

Laprendelés:

Lelkes Renáta, marketing@liliumaurum.sk,

00421 903 724 781

Kiadványunkat támogatta a Szlovák Köztársaság Kisebbségi Kulturális Alapja, a Szlovák Köztársaság Oktatásügyi, Tudományos, Kulturális és Sportminisztériuma.

FOND NA PODPORU KULTÚRY NÁRODNOSTNÝCH MENŠÍN

KATEDRA

mesanők

ročník XXV., 7. číslo, marec 2018

Vydavateľ:

Nadácia Katedra,

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)903 724 781

IČO: 35591609

ISSN 1335-6445 • EV: 611/08

Časopis vychádza s finančnou podporou

Ministerstva školstva, vedy, výskumu

a športu Slovenskej republiky.

Realizované s finančnou podporou Fondu

na podporu kultúry národnostných menšín

Náklad: 2500 ks

REDAKcia / SZERKESZTŐSÉGÜNK:

Nadácia Katedra – Katedra Alapítvány.

Palác Duna Palota, Galantská cesta

658/2F, 929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)903 724 781

Honlap: <http://www.katedra.sk>E-mail: katedra@katedra.skkatedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.

Kéziratokat nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

MIZSER ATTILA

FÜLEKI PENZUM

Egyik lábunkat a másik elé téve haladni, nem tűnik túl veszélyes gyakorlatnak. A járás minden ember közös képessége, írja Thierry Paquot francia filozófus. Hagyni, hogy a lépteink vezessenek bennünket, csak úgy, az élvezet kedvéért. Haladni a korrallal, a serral. Egy várossal, amihez tartozunk. Idővel így, idővel úgy. Tudjuk a sorsát. Nem tudva, hogy ő jegyzi-e a miénket. Mi hozzá tartozunk. Ő tartozik nekünk. Magával. Képeivel. Helyeivel. Mindenképp. Fülekekkel így vagyunk.

Ezt a várost nem lehet kivenni a könyvtárból. A plázák állványai között is hiába bolyonganánk, hogy valamelyik polcon rátaláljunk. A helyek akaratlanul is a sajátjaink. Valahogy úgy van, mint amikor annak idején megkérdezték, hogy hol lakunk, és akkor mi kapásból a fülünkre mutattunk, az érdeklődők meg gyanúsán ránk. Nem lehet kitérni előle, mögüle, és egyébként. Mellénk szegődött, mint egy árnyék. Mint egy jelző, szókapcsolat. Penzum. Attribútum. Tapasztalat. Érzékszerv. Velünk van. A miénk. Hozzánk nőtt. Fülel.

Elindulni a Tulipán utcából, a Rózsa utcán át le a Szövetség utcáig, a Vár utcán fel, aztán a Főkapu, Ágyútorony, szorító (ez jó most a szívre is!), Huszárbástya, majd a börtönök, ágyúállás, víztároló, kút, torony, és a felvonóhídon ki, a Várfelső utcán le, a Főútra rá, és már itt a Kertész utca rögtön, el a harmadik bejáratig, lift, fekete gomb, második emelet, az ajtó épp szemben, közepén, a kulcs kinyit, a zár nyafog, az előszobán át, csipődobás, s már a legbelső szoba. Szék, asztal, haza. Aztán kinézni az ablakon, látni a ligetet. A parkot. Majd fák fedő sora, a tűzoltószertár

jellegzetes szirénájával, a gimnázium toldott kastélyának az étkező oldala. Szemlélődés. Lépsz. Minden séta megkerülhetetlen sajátja ez a mozdulat.

A parkon túl az úttest. Belé sínek, alá patak szorult. Apad egyre, vagy nő, mint a város. Zavaros.

A patak melletti ligetet keskeny betonutacskák szabdalták, szabdalják. A még megmaradt fák elé a már kivágott fákból táblákat helyeztek el. A táblákon a még vegetáló fák megnevezése három nyelven. A nádas helyén is egy tábla. Itt valamikor egy tavacska állt, a tavacsát a parton átfolyó patak táplálta. Apad. A padok körötte, a maguk egymásnak hátat fordító, monogám rendjében. Itt mással is magányos lehetsz.

Nem lehetne más várost választani.

Egy másik városnak egyébként mindig oka lenne. Olyan ez, mint egy nő. Mint a válás vagy szakítás, család és flört. Egyszerűen új utcákat kíván meg az ember, új tereket, fasorokat és épületeket szeretne látni, rajtuk pedig nagy és odaadó élvezettel végigsétálni, teraszokat megtekinteni, végig, újra és újra, oda-vissza, sosem járt lépcsőfokokot megszámlálni, váratlanul útjába kerülő ivókat birtokba venni.

Egyik lábunkat a másik elé téve haladni, ez nem tűnik túl veszélyes gyakorlatnak. Itt, épp, ahol vagyunk.

Nem tudnánk hűtlene lenni hozzá. Hisz tudjuk a sorsát. Ugyan nem tudva, hogy ő jegyzi-e, vagy épp számon tartja-e a miénket. Mi hozzá tartozunk. Ő is tartozik nekünk. Magával. Az utcáival, a tereivel, a járdáival, a kátyúival. A helyeivel. Mindenképp. Penzum.